

POWERED BY EMOTION, MEDIUMSPECIFIEK OF SITUATIONEEL?

'The Way to Make Something Yours is to Fuck It up by Giving It Your Body'

Bojana Cvejič

Het gebeurt soms dat je voor de analyse van een performance andere producties, media en genres in je betoog dient te betrekken. Ook al is de performance in kwestie niet multimediaal, en behoort ze tot één van de podiumkunsten, toch doet ze in dat geval een vorm van chaosmose ontstaan: ze trekt een dynamisch traject doorheen het *performing arts* terrein, via de specificiteit van de dans. *Powered by Emotion* (hierna: *PbE*) is zo'n voorstelling. *PbE* werd gemaakt door Mårten Spångberg op basis van de reconstructie van een solo-improvisatie uit *Goldberg Variations*, Walter Verdins verfilming van Steve Paxtons voorstelling met dezelfde titel. Wanneer ik het hier over chaosmose heb, bedoel ik het heen en weer schuiven tussen verschillende registers. Dit fenomeen wordt in *PbE* geproblematiseerd.

Hebben we hier te maken met een parasiet die zich voedt aan een meesterwerk? Met een bastaardproduct? (het ongewenste bewijs van een gebrek aan kri-

tisch vermogen?) Met een hybride kunstvorm, waarin verschillende werken en media met elkaar worden gekruist? Of, in juridische termen, met een clandestiene voorstelling omdat ze andermans territorium belaagt? Met andere woorden: wat is de status van het kunstwerk *PbE*?

Hoe brengt de voorstelling, bij gebrek aan wat beschouwd wordt als een deskundige dansopleiding (Spångberg is geen traditioneel opgeleid danser, maar is gespecialiseerd op gebied van dans en performance als criticus, theoreticus, dramaturg en performer) de onmiskenbare specificiteit van haar medium 'dans' tot stand? Wordt de opvoering een medium op zich als ze enkel bestaat uit een niet-herhaalbare bemiddeling die begint en eindigt bij de gespecialiseerde training die Spångberg volgde om de reconstructie van Paxtons improvisatie voor zijn voorstelling mogelijk te maken? Met andere woorden, is media-specificiteit enkel van toepassing op één enkel geval van één voorstelling, één concept, één project?

L E X I C O N V A N D E T E C H N O C U L T U U R

Q Zonder de logistieke hulp van Q zou James Bond nooit veertig zijn geworden. De techneut van MI6, het politieke hoofdkwartier van de Britse spionage, voorziet de titelheld

in elke aflevering van technische snufjes die uiteindelijk de strijd beslechten. De militaire gadgets variëren van draagbare raketmotoren tot valse vingerafdrukken. Men

kan zich daarbij niet van de indruk ontdoen dat de hele film, narratief en hoofdpersonage, vaak rond deze technologische hoogstandjes opgebouwd is. Plotwendingen lijken te